

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 6 frt.
 Félévre 3 .
 Negyedévre 1 frt 50 kr.
 Bérmentelen levelek csak ismert kezektől fogadtnak el.
 Zárólap nem adatként viszza.
 Egyes szám ára 20 kr.
 A nyilatkozat minden garmond sor díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Társadalmi és szépirodalmi közlöny.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

HIRDETÉSI DÍJ:
 Minden egyes szó után 100 szóig 2 kr.
 Azonfelül 1 kr.
 Kiemelt, díszbetűs s körzettel ellátott hirdetésekért természetesen minden centimeter után 3 kr. számítatik.
 Állandó hirdetéseknek kedvezmény nyújtatik.
 Hirdetés a „Zemplén” nyomdájába küldendő.

A felvidéki zsidókról.

— Két czikk. —

I.

A Prot. Egyh. és Isk. Lap egyik közelebbi számában a németországi protestánsok antisemitikus mozgalmát ismertetvén, a többi közt ezeket irtam:

„Mindenesetre jellemző a nagy német nemzetre nézve, hogy megijed attól a maroknyi zsidóságtól s hogy félelme legyőzvéen műveltségét, erőszakos rendszabályoktól sem riad vissza, melyekkel magát megvédeni reméli.

Pedig ha a hatalmas német nemzet, amelynek erényei egy cseppel sem állnak hátrább a zsidó faj erényeinél, nem bízik magában, hogy szorgalmával, életrevalóságával, eszével képes lesz az ősök által meghódított területen uralmát, fölényét fentartani: mit szóljunk, mit tegyünk mi magyarok, akikben — valljuk meg őszintén — mindazon erények mai napig sem izmosodtak meg annyira, hogy a versenyt zsidó polgártársainkkal kiállhatnánk. A versenyben — sajnosan kell tapasztalnunk — mi huzzuk a rövidebbet. Ha valahol, úgy minálunk, a zsidóság mind nagyobb és nagyobb tért foglal el a társadalom körében s maholnap azon vesszük észre magunkat, hogy az állami életet is ez az életrevaló faj fogja dominálni. A pénz, az ingó vagyon zsidó kézben van s az ingatlanból is egymásután kicseppennek a régi magyar családok, kastélyaikról a vakolattal együtt lehull az ősi czimer is s a kastély terméit, melyekhez annyi régi, családi emlékek fűződnek, az „uj földesur” szállja meg.

S mindezek dacára mi magyarok a zsi-

dót soha sem üldöztük: a kenyéren soha sem veszünk vele össze. Ez az a türelem, amelyre büszkék lehetünk, amely még akkor sem hagyott el bennünket, midőn 48-ban egy-két városban a német elem, különösen a német mesterlegények, példát mutattak arra, hogy a türelem nem olyan erény, amelyet a zsidóval szemben szegre ne lehetne akasztani.

Mi tehát eltűrjük, hogy a zsidó köztünk gyarapodjék; eltűrjük, hogy ur legyen ott, ahol — ha a történelmi jogokra akarnánk támaszkodni — miénk lenne a hatalom. Hanem azt már aztán megköveteljük attól a zsidótól, aki köztünk és utánunk él, hogy magyar legyen szívvvel lélekkel. S mert részint tőle függő, részint tőle nem függő okokból a zsidóság nagyrésze ma sem magyar: ennyiben nálunk is van zsidókérdés.

A kérdés, hogy miképen olvassuk be a zsidót a nemzet testébe, minden nagyobb revolúció nélkül megoldható; csak idő, a társadalom részéről türelem s a törvényhozás részéről egy kis bölcsesség kell hozzá. Ha mindezekkel párosul zsidó részről az akarat: akkor a cél elérése biztosítva van. De midőn a kérdést úgy formálazzuk a mint a németek jelenleg, hogy mi módon rázzuk le a zsidót a nemzet nyakáról, mi módon fojtsuk el a zsidóban a vele született szorgalmat, tehetséget, életrevalóságot, hogy ne boldogulhasson: akkor a zsidókérdés vagy megoldhatatlanná válik, vagy vissza kell térnie az emberiségnek a sötét középkor borzalmas ereklyéihez és hagyományaihoz, hogy eszmét és eszközöket szerezzen a megoldáshoz.

Annyi bizonyos, — hogy folytassam az említett lapban közlött s fenebb idézett soraimat, — hogy a zsidókérdést nálunk is meg kell oldani; érdekében áll ez úgy ma-

gának a zsidóságnak, mind a nemzetnek. Nagy tévedésben volna, aki azt hinné, hogy midőn az 1867-iki magyar törvényhozás kimondá, miszerint „az ország izraelita lakosai a keresztyén lakosokkal minden polgári és politikai jog gyakorlására egyaránt jogosítottak:” már ezzel a zsidókkal teljesen végeztünk s azok többé a nemzet figyelmét nem veszik igénybe. A törvényhozás a kérdésnek csak politikai oldalát ölelte fel s azt — a szabadelvűség követelményeinek megfelelőleg — el is intézte. A zsidóemancipáció politikai cselekmény volt, mely a társadalomra egy felette nehéz kötelességet rótt, a kötelességet, hogy az egyenjogú zsidót olvassza be a nemzet testébe. Az említett politikai aktus folytán tehát a zsidókérdés társadalmi kérdéssé vált s mint ilyen, bizony sokkal komolyabb tanulmányt és több elfogulatlanságot és higgadságot igényel, sem hogy a zsidógyűlöletben önmagának tetszelgő Istóczy és társai képesek lennének azt megoldani.

Az esztelen gyűlölet által sugalt túlzásokkal társadalmi feladványok nem tárgyalhatók. Ezen túlzások a szenvedélyeket provokálják s a szenvedélyek a kölcsönös kapacitációt kizárják. Istóczy nevének csak egyszerű megemlézése is elég arra, hogy a zsidó, akivel esetleg szóba álsz, ott hagyjon a faképnél. Másrészt Istóczy neve sok ember kezében fegyver, a guny fegyvere, mellyel tisztességes zsidó polgártársaink orra alatt piszkál, mert ez nála a sportnak egy neme s mert ezzel boszantani véli azt, akire egy vagy más okból hangzik s akin másképen boszut nem állhat.

De azért mert Istóczy a zsidókérdést eltorzította, a józan társadalomnak nem szabad e felett napirendre térnie.

T Á R C Z A,

A tarpataki völgyben.*)

Sasszárnya nőtt lelkemnek a magasban,
 S mint e madár kiterjedt szárnyai
 Merőn állnak, lelkem is megállt
 E szép világot itt csodállani.

Nem föld e' már, nem az én bus világom,
 Ez itt az égi lelkek csarnoka,
 S fent, tul a fellegen emelkedő szirt
 Magának a nagy égnek oszlopa.

Sasszárnya nőtt lelkemnek és megállva
 A légbe csüggő sziklakupolán,
 Nézek merengve, nézek elragadva,
 Távolba és körül, fölém s alám . . .

Lent, messze, csendes falvak árnyalakja
 Tör a magasba illő ködön át,
 Mutatva a karcu tornyok keresztjén
 A napnak átszűrt, halvány sugarát.

Körül a fenyves koszoruzta hegység,
 A fellegek fodros hullámain
 Felülemelt tetővel állva büszkén,
 És hópálastot hordva vállain.

*) E szép költeményt szerző engedelmével a már sajtó alól kikerült kötetből vettük. Költőnk megbízása folytán ez alkalommal felkérjük ivartóit hogy azokat e hó végeig mulhatlanul küldjék be hozzá, melynek megtörténte után a mű szétküldése minden megrendelő részére egyszerre fog eszközöltetni. Szerk.

És fent, ah fent túl, messze a magasban,
 Csak ott van még a Lomnicz, ott rezeg
 Mint felleget oszlop, csillogó sugárban,
 A vén Szaturnusz, e merész öreg!

A Kárpátoknak eme sziklatornyát
 Más, hajh, ki lakná, mint a vén idő,
 Mely megemészte ezredéveket már,
 S tuléli még, mi mulik és mi jő? . . .

De felleget vet már a nap elébe,
 Hogy csak csodálja őt a vizsga szem.
 De meg ne lássa arczredőin által
 Titokzatos nagy lelkét sohasem.

Le, vissza hát az égből! — im, előttem
 Világosabb a hely s van látni mit.
 Van látni mit? Egy meseképet ismét,
 Tündérvilágról lelkem álmaít.

A Tarpatak mély völgye ez. Felülről,
 Ketté hasítva bérczet és hegyet,
 Ömlik alá hömpölygve és zuhogva
 Egy óriás kárpáti csörgeteg.

Huh, mint zuhog, huh, mint zug lábaimnál,
 A mammuth korszak csacska csermelye!
 Mint csuszszan és mint siklik a magasból
 A kőlapon, tömérdek ölnyire!

Mint zuzza szét magát ezer darabra
 Az utban álló szikla érczfalán!
 S fehér sziporka köddé alakulva
 Repül tovább, míg ismét összeáll! . . .

Látom, Szaturnusz, lelked e patakban,
 Hiába rejted ott fenn arczodat;
 A nagyság: az erő, mely daczol és győz,
 Megsemmisit és újra éltet ad.

Shép, szép e völgy, a rengeteg hegyek közt
 Egy hegyből, egy légi kikötő!
 Sziklás, merő, mély partjait beszegve
 Az égbenyúló százados fenyő.

Száz ölnyi mély fölött emelkedik föl
 E két tömör part, mindmegannyi bércz,
 Minden köve és szélehozza messze
 A ködbe és a rengetegbe vész.

És mintha vára voln' e sziklafalnak
 Ott a közepén, a völgy mélyiből
 Kiszökken egy orom s szélyel terülve
 Az óriási bástyafokra ül.

Szörnyü erősség! — Hát midőn a felhő
 Megindul a hegyormon s leszakad!
 Midőn a villám csattog a tetőkön,
 S a bástyafal dörgő viszhangot ad!

Midőn a sziklák, a bős zuhatagban
 Hánykódva usznak, törve a habot,
 És a fenyők sivitnak, míg a szélvész
 Mint rémes ölyv felettök kavarog! —

És hát a Lomnicz? — ő fent a magasban,
 A fellegek fölött, szilárdan áll;
 Az ég felé fordítja tar fejét és
 A vész, vihar, villám alatta jár . . .

Általánosságban a kérdést már formuláltam. A feladat az, hogy a zsidóság asszimilálódjék. De midőn ezen általános feladat kivételéről van szó, figyelembe kell venni a kérdés azon részleteit is, melyek országok, sőt egyes vidékek szerint más-más alakban jelentkeznek. Ama részletek annál sikeresebben oldhatók meg, mennél inkább figyelembe vesszük az egyes vidékek specielis viszonyait s a különböző vidékeken élő zsidók helyzetét, szokásait, erkölceit.

Aki az alföldön járt s a felföldet ismeri, az tudni fogja az óriási különbséget, mely az alföldi és felvidéki zsidók közt van. Mint ha csak nem is egy fajhoz tartoznának. Valási, társadalmi szokásaik, nyelvök, erkölceik teljesen különbözők. Amazok mindazon vallási szokásaikkal szakitottak immár, melyek a modern társadalomból formaliter kizárták őket. Egyéb szokásaikról is jórészt lemondtak, úgy hogy ma már például ha egy kecskeméti zsidó házába belépsz s szemügyre veszed annak háztartását, életrendjét stb. majdnem ugyanazzal a benyomással távozol onnan, mintha egy keresztyén ember házában lettél volna. Azután meg az alföldi zsidó nyelvre sem igen különbözik a vele együtt lakó keresztyén polgároktól. Az alföldi magyar városokban a zsidók — még az élteesebbek is — úgy beszélnek magyarul, hogy — ha arról az ismeretes, rut kiejtésről le tudnának szokni — beszédjük után föl nem ismernék bennük a zsidót.

Szóval az alföldi zsidónak, hogy minden ízében magyar legyen, egyebet már jóformán nem is kell tennie, minthogy a nevé megmagyarosítsa.

Bezzeg nem ilyenek Izraelnek a magyar felvidéken megtelepedett fiai. A felvidéki zsidók megrögzött orthodoxok s ezzel az egy szóval teljesen jellemeztük őket. A vallási szokásaikhoz való merev ragaszkodásuk mig egyrésztől utját állja saját körükben a művelődés terjedésének, másrésztől lehetlenné teszi a társadalomba való beolvadásukat. A zsidók minden községben egy-egy külön kasztot képeznek s nemcsak saját felekezeti belügyeik, hanem a közügyek intézésében is testületileg vesznek részt. Ha bírót kell például választani vagy ha a takarékpénztárba igazgatótanácsosokat kell választani: a zsidók szóba sem állnak keresztyén polgártársainkkal, hanem elvégzik maguk közt, hogy kire fognak szavazni. S aztán mégis rettentően haragusan, ha azt mondja nekik az ember, hogy ez vagy amaz a zsidók jelöltje.*

Dr. Ballagi Géza.

Látom, Szaturnusz, újra lelkedet,
Hiába rejted ott fenn arcodat;
Az üdv: a nyugalom, melylyel te nézed,
Mig a világ alattad ing s szakad.

Hajh! a világ! — El, vissza hát e képpel
A lent hagyott világba! — Tarpatak,
Légy üdvözölve! Szép világodat már
Lelkembe zártam, jó hogy láttalak! —

Fejes István.

Omár,

a muzulmánok II-ik fejedelme.

(Arab kézirat után.)

Abd-Alla Ben ez érdekes történetet halotta édes atyjától:

— Egy este — úgy mond az atya — midőn már jól besötétült, elindultam Omár Ben Alkattabot az igaz hívők fejedelmét meglátogatni. S alig haladok egy kis távolra, egy beduin kerül elé, ki megragadja karomat s így szól hozzám:

— Abbasz! jer velem!

Én rátekinték a sivatag sírára s nagy bámulatomra az igaz hívők fejedelmét ösmertem fel benne, ki egyes egyedül, áruhában állva előttem. Hódolatteljesen üdvözölöm a fejedelmet s azután kérdem:

— Hová mégysz s mi szándékkal, igaz hívők fejedelme?

Az orosz ünnepek.

[Erkölcsei és nemzetgazdászati szempontból tekintve.]

A zemlénmegyei görögkatholikus magyartónak eszeágában sincsen magát másképp mint „orosz“-nak (rusznyák) nevezni. Ha legnagyobb részben hazafias papjai erről leszoktatni nem bírják: mi hiába magyaráznók nekik, hogy ők bár vallásukra nézve, az orosz csár papai fenhatósága alá tartozóknak vallják is magukat.* még sem „oroszok“, hanem magyarok és görögkatholikusok; és ezen elnevezést joggal megkövetelhetjük tőlük mint olyanoktól, kik a magyar állam kötelekében laknak és élnek. De ezen észrevételünk csak a kínálkozott alkalomnál fogva kerülünk tollunk alá, nem időzünk tovább mellette, hanem áttérünk tulajdonképi tárgyunkra: az ünnepekre.

Tudvalevőleg a görögkatholikusoknak végtelen hosszú sorból állanak az ő ünnepeik; mert nekünk úgy látszik: ők nemcsak azon ünnepeket ülik meg, melyek a naptárban vörös betűkkel nyomtatvák, de azokon kívül még különféle fogadalmi ünnepek is vannak. Ezt azonban határozottan nem tudván, nem vitatjuk; de azt, mint tényt konstatálhatni véljük: mikép saját elég sok ünnepükön kívül, ott, hol római katolikusokkal vegyesen laknak, ezek ünnepeit is többnyire megtartják.

Hogy mennyire szigorúak ők az ünnepek megtartásában, legközelebb tanui voltunk egy esetnek, melyet érdekesnek tartunk ide írni. 15 foku szeles dermesztő hideg volt. Egy görög katolikus atyafinak okvetlen megkellett jelennie az erdőn; hol midőn az odajött erdőtulajdonos megérkezett, ő már a hideg tüzhelynél egy pár óráig didergett. Midőn az illető által megkérdezett: hogy miért nem rakott tüzet, hiszen kezében a balta és szájában az égő pipa, tehát tüzének is kell lenni? „Ünnep van uram, — vasárnap volt — és akkor én nem vágok a fába,“ volt a válasz.

És hát miből áll az ünnep megtartása? Elhiszük, hogy a hol szentegyház van, délelőtt elmennek abba. És ez egészen rendén is van; mert a tisztelendő ur kegyes oktatása bizonybizony igen rájuk fér. (Bár az is benne foglaltatnék, hogy az utszéli fáinkat le ne rombolják!) Délután?.. No már akkor Salamon hajlékába tér apraja, nagyja — a ki csak szerét teheti és a hét közben keserves munkával összekapart néhány garas elünnepése következik. Samu hozza, adja a lélekölő, nem ritkán vitriollal kevert pálinkát és isznak mint a — homok aszály után az esőt!.. De a keresmény hamar elfogy és aztán van dolga a dupla krétának! A dupla krétának mi a következése? azt mindnyájan tudjuk: hogy a végrehajtó és a — dob. De közben is van még valami. A részegség, véres verekedések, házasságtörések és többféle istentelenkedésekre ad alkalom... Szegényedik ez a szegény nép rohamosan és erkölcsi súlyedése kimondhatatlan!

Ez elszegényedés és erkölcsi súlyedésnek bár nem egyedüli, de egy jó nagy részben szülője, okozója a sok ünnep is; mert „occasio facit furem“ mondja a latin közmondás; ha annyi ünnepe nem volna a népnek, legalább azt a pálinkát nem inná meg, a mit ünnepeken unalmából megiszik.

*) Ellenkezéleg, mert az összetartozandóság csak is nyelv tekintetében van meg közöttük, már t. i. akiknél megvan. Szerk.

— Arab népemet van szándékomban meglátogatni, a sötét s hűs éjen — válaszolt ő. — S ezzel követtem őt a pusztában szétszórva álló sátrak közt, a melyeket különös figyelemmel meg-megvizsgáltam.

Visszatértünk, amint az utolsó sátorhoz jutánk, egy öreg asszony s körülötte siránkozó gyermekei vonták magukra figyelmünket. Az asszony előtt, három kő darabra helyezve, egy katlan állott, mely alatt halványan pislogott a tűz.

— Csitt, hallgassatok, jó gyermekeim — mondogatja az öreg asszony — mindjárt kész lesz a vacsora.

Omár szótlanul bámult az asszony- és gyermekeire, én azonban unni kezdém hallgatását s megszólítom:

— Mit ácsorgunk itt, igaz hívők fejedelme?

— Bizony! válaszol ő — addig nem mozdulok innét, mig nem látom, hogyan éteri meg ez asszony gyermekeit.

— Abbasz! mondja később — jer menjünk a sátorba s kérdezzük meg, miért sirnak úgy azok a gyermekek?

Be mentünk tehát a sátorba s üdvözölvén az asszonyt.

— Jó asszony — kérdi Omár szeliden — mit kérnek gyermekeid? Miért sirnak oly keservesen?

— Mert éhesek — felel szomorúan az asszony.

— Miért nem adsz hát nékiek enni ebből a katlanból?

Hogy az ünnepeken nem dolgozván, nemcsak magának okoz kárt az elmulasztott munka által, hanem másoknak is, könnyű felfogni ha elgondoljuk, hogy: például aratás közben, ki pörgetheti a szél a buzát, beáztathatja a zápor az asztagot, de görögkatholikus aratód, ha hetven-hét keresztet huzott is neve mellé a szerződés alá: sem az egyik, sem pedig a másik kalmiástól megmenteni ugyancsak nem fog ám téged édes gardám! Hanem mikor beverik a fejét a zsidónál: sirva, véresen jön, hogy papot, orvost hozass neki. Vagy ha agyonütik egymást: hogy isten nevében deszkát adj neki, koporsónak.

Mit a mezőgazdák így egyesleg károsodnak, az kára az egésznek, az államnak is. Nemzetgazdászati szempontból tekintve tehát a dolgot: bizonyos, hogy görögkatholikus atyánkfiai „szent heverddel“ ünnepei az országnak tömérdek kárt okoznak!..

Nem lehet kifogásunk az ellen, hogy ki ki meggyőződése, lelkiismerete szerint, imádjá istent és kövesse ősei vallását; de a jelzett érdekekből, nagyon idejében valónak tartanánk, hogy a görögkatholikus hazafias és fölvilágosult pap-ság oda törekednék, hogy mivel a római és görögkatholikus vallás alapján egy és egy azonos: az ünnepeket egy és ugyanazon napokon tartanák, hogy ezen nem uj, de igen is életrevaló és úgy közérkölcsei, mint nemzetgazdászati szempontból nagy horderejű eszme végrehalára megvalósuljon!

K. K.

Fecsegés egy kisvárosi bárlól.

Gálszécs, 1881. febr. 14.

Ha a szívnek is van világa, — akkor annak a világnak melengető napja a jóság... És annak a világnak nincsen éjszakája, — annak a napnak nincs fogyatkozása; abban a világban nincs tél, — abban a világban nincsenek felelegek, hogy árnyékot csináljanak; az a nap mindig fenn ragyog és sugárai mindig melegítnek; — az a nap nem a harmatot, de a könnyüket szárítja fel!

Ezt az új astronomiai ismereteket nem a Kopernikus könyveiből tudjuk: — a gálszécsi nők tanítottak meg rá!

Van abban a világban még egy „másik“ égi test is, — de annak a sugáránál nem mindenki meledgedhetik meg... Annak világít az, ki fényt kölcsönöz neki... Ezt már magunktól is tudjuk!..

Finom, gyöngéd női kacsók által a legtökéletesebb kalligráfiával írott meghívót találtunk asztalunkon: „a gálszécsi nők, a szegény iskolás gyermekek javára febr. 12-én zártkörű balyu bált rendeznek.“ Óh utánozhatlan szeretetreméltó jósága a ti sziveiteknek!.. Fáradással gazdálkodtok meg pár garast, hogy a szegényeknek adhassátok s jó kedvvel pazaroltok, hogy azt is a szegényeknek adhassátok!..

A legbölcsebb jól tevé, hogy az emberek boldogságát a ti sziveitekbe adta... Ez isteni küldetést csak Ti tudjátok méltón betölteni!..

Február 12-ike korszakot alkot; nem a világtörténelemben, de sokak szívvilágában... Emlekeit elhoztuk magunkkal s azok nem fognak elmosódni addig, mig az a „másik“ égi test le nem hull az égről...
Az iskola termei telvék. A pedellus csen-

— Mert üres — mondja az asszony.

Oh, én csak ámitgatom őket, hogy mindjárt kész lesz a vacsora, mig meg nem unják a sirást, kifáradva elsunnyadnak. — Hisz az egész sátorban nincs egy betevő falat, melylyel enyhithetném éhségüket.

Mig az asszony ezeket beszélé, Omár a katlanhoz ment s csakugyan látta, hogy abban tiszta meleg viznél nincs egyeb.

— De hogyan jutottál te ily nagy nyomoruságra, jó asszony — kérdi Omár?

— Oh, én tehetetlen özvegy vagyok, mindenkitől elhagyatva; se rokonom, se jó embereim válaszolt az asszony.

Miért nem fordulsz hát akkor Omárhoz, az igaz hívők fejedelméhez — mondja Omár? ő bizonyára segítene rajtad.

— Isten verné meg őt — kiállt az asszony, hullanak porba fejedelmi jelvényei!... Ő kegyetlenül bánik velem.

E szavak hallatára elfogultan kérdi tovább Omár:

— Milyen kegyetlenséggel vádolod te a fejedelmet?

— Az élő Istenre mondom — felel az asszony — kegyetlensége kimondhatatlan!

— Vajjon nem parancsolta-e meg Isten népe pásztorainak, hogy gyermekeik jólétéről gondoskodjanak? És ha találkozik oly nyomorult, reményvesztett, a családi gondok és szegénység alatt roskadozó, mint én vagyok, nem kötelesek-e ők segíteni a szerencsétleneken?

get s az előadás megkezdődik... A katedrán barna professorok, — komoly méltósággal. A tanítványok arczán gyermeket jövedv: mindenik tudja a leczkét... Az „óra rend“ első száma a „csárdás“ A katedrál felhangzik a biztató jelszó s a növendékek összeölelközve vetekednek ki lesz köztük első?...
*
Ó! ti mély tudomány professorok, kik a világ hiúságait megvető cinismusaitokkal praelegáltak Plátó bölcsészetről, meg Pythagoras tanítéleről; jertek ide e muzsafiak közé; kutassatok ki az öröm, a boldogság okát, mely sziveiket elárasztá?... Jertek, hallgassatok meg azt a semmiről csacsogást; — lessétek el azt az ártatlan zsémbelést — s talán megösmertek a titkot: hogyan keresi s hogyan találja meg az a „másik“ égi test, azt a neki fényt kölcsönző „másik“ égi testet!... Kutassatok ki, mért nem el ajkuk, midőn feltalálták egymást?!... Mérjétek meg azt a mennyei kéjt, melyet éreznek akkor, mikor e két égi test sugárai, szemekben összeölelnek!...

*
Ti is, kiknek sziveitek nincsenek elfásulva, jertek ti is és gyönyörködjétek a szépben!! Most van alkalmatok reá!...
Nézzétek ezeket az igézően bájos szépeket, arczukon az ártatlan öröm s tuláradó boldogság szelid kinyomatával; — mintha csak az anyagok legioja szállott volna hozzánk, hogy osztozzanak velünk a föld örömeiben...
Nézzétek azt a fekete szempárt, — fényességük a napot homályosítja el!... Nézzétek azt a karcu derekat, a czédrus meghajol előtte s nem mer kiegyenesedni többé soha... Nézzétek azt a róza bimbóból kikelt, harmatos csókokat lehelő piczinyke ajkakat!... Egy szeretetreméltó tábor ez, — Amor nyilaival fegyverkezve; — egy óriás virág koszoru ez, — Kaméliából, nefe-lejtsből, meg ősi rózsából kötve... Jerünk innen, — tövis róza is lehet ám benne!...

*
Egy másik „tanterem“ ajtait nyitják meg előttünk. Ebben a szakács-művészetről tartanak előadást... Az ajtóban fogadnak a tanárok és az „assistensek“, olyan fehér kötőkben, hogy — hogy — hogy a frissen esett havat a kéményseprőinas surczának képzeled azok mellett!... Szelid aggállal olvassák a növendékeket: megjött-e mindenik? O, nem hiszem, hogy léteznek olyan Bukovai Absentus, aki erről az óráról elmaradna!... Padokba ülünk s tanáraink egy óriási szakácskönyvet nyitnak fel előttünk, — illusztrálva a legkitünőbb s kézzel fogható példakkal. S mi itt is megmutattuk, hogy jó tanítványok vagyunk; szerettem volna bár, ha azok a leendő kis gazdaszonyok kissé jobban serénykednek! Egy kicsit nehezen ment nekik; hanem mi hátaik megé kerültünk s a hol elakadtak, „sugással segítettünk rajtuk... Mikor aztán azt az élénkbe terített nagykönyvet össze-vissza téptük, kiosontunk oda, ahol már könyv nélkül is tudtuk a leczkénket...
*
Voltak, akik maradtak s tudomány-szomjukat még tovább is oltogatták...
*
Csárdás után csárdás, — azután megint

— De neked mégis jelentkezned kellett Omárnál s előadni bajodat — mondja a fejedelem.

— Nem, ezt Isten nem követeli — válaszol az asszony. Omár maga köteles meggyőződni szükségéink felől; én csak erőmhöz képest tartozom magamról gondoskodni.

A szegénység nem oly bátor, mint a gazdagság — folytatja tovább az asszony — a szegény szegényli nyomoruságát. De azonban az igazságos és jó szívű fejedelem nagyobb szeretettel mutat a szegények, mint a gazdagok iránt s csak is így teljesitheti Isten parancsait. A ki másképp tesz, az rosszul cselekszik.

Alig fejezte be az asszony beszédét, Omár meghajtotta magát s imát monda urának; azután pedig így szól:

— De kérlek mindazonáltal csittid még egy rövidke ideig gyermekeidet, én azonnal hozok neked eledet, hogy enyhithessed éhségüket.

Most kileptünk a sátorból s gyorsan utnak indulánk. Korom sötét éjszaka volt; a minden oldalról reánk rontó kutyáktól csak nagy ügyel-bajjal tudtunk menekedni.

Gyorsan lépdeltünk s rövid idő eltelté alatt a fejedelem magtárához jutánk.

Omár maga nyitá ki a magtár ajtaját s bemenénk.

— Abbasz! add vállamra e liszttel telt zsákot s magad vedd az olajos korsót — mondja nekem Omár.

Én tehát vállára emeltem a lisztes zsákot, magam pedig vevén az olajos korsót, becsuktuk a magtárt s sietve tértünk vissza a pusztai sátorba.

Alig tettük meg fele utunkat Omár már

csárdás; — a csárdásra csárdás — s a végén is csárdás... Így folyt ez olympusi kedvvel, — mignem egy gondos jó mamának eszébe jutott az a nagy igazság, hogy aludni is kell ám!... Ó! prózai lelkek, kik nem tudtok felemelkedni az idealizmus tündér világába!...
Volt remülés, suttogás, biztattuk egymást: lázdjunk fel az álmosak ellen!... Nem győzhettünk. Közöttünk is voltak álmosak. S ezek árulónk lettek...
*
Még egy perz... Szorítsunk kezét s kívánjunk egymásnak legalább jó éjszakát!...
K. E.

Különfelék.

A szerdai műkedvelői előadás igen fényes, intelligens közönséget hozott össze, még pedig oly nagy számmal, a minőt már régóta nem láttak a vén kaszinó nagy termének ütött-kopott falai. A „Pokol a háznál“ című német vigjáték, mely színre került, olyan hatású, mint a minők a német színmű-termékek általában lenni szoktak; kevés bennök a bélés s ha az itt-ott rájuk akagató sallang meg nem nevetetne bennünket, akár el is aludhatnánk a vajmi kevés érdekekkel bíró tartalom mellett. Piros alma, a mely belül rothadt, Van azonban a darabban egy pár érdekesebb alak, a kiknek minél sürűbb megjelenése nem enged unatkozni. Ezeket személyesítették Hudich József és Székely Elek urak s bizvást mondhatjuk, hogy sok szinpadit otthoniassággal és sikerrel A többi műkedvelők: Törseök Gyula, Kellner Soma, Horváth Béla, Buday Ákos és Nyeviczkey József urak kisebb-nagyobb szerepeiket hasonlóan ügyesen exekválták s lámpalázt egyikök rovására sem jegyvezhetünk fel; sőt tán többet adtak, mint a menyit — tekintve, hogy jelen alkalommal áldoztak először Thálianak — tőlünk várhattunk. Eredeti alakot mutatott be Biróné asszony, kinél a régóta megszerzett routine most is erősen nyilvánult; Hubayné asszony nem jelentékeny és Simándyné asszony csinos kis szerepét, a mindkettőjüknél szokásos gráciával játszották le. Az előadáson jól mulató közönség elégedetten oszlott szét; bár tulajdonképpen még táncznak is kellett következnii, de ezen szándék az ifjuság közönyén hajótörést szenvedett. Máskor eleve kell informálni a szép nemet, még az előadás folyamában; öt hat vállalkozó fiatal ember tuzze ki a zászlót, verbuváljon jobbra-balra, huzza rá a cigány s akkor bizonyonyal a „közkívánatra“ rendezett táncz sem fog elmaradni. Pedig kár volt, hogy elmaradt, mert még a kis Pintér Jenő (Lajos) is készült leszállani a szürke csikóru, hogy azzal a szép kis színésznővel, Izsepy Lenkével (Berta) eljárhasson egy huszár-toborzót.

Utczai világitásunk minden kritikán alul áll; a murcos lámpák pislogása a használatból rég kiesett mécsre emlékeztet, melyeknek bágyadt fénye mellett egykor a tollfosztás, e speciális magyar házi ipar annyira felvirágozott. Nem tudjuk, a világitás e szatirjának ez idő szerint ki a mestere, illetőleg kinek szórja ki a város a szentjános bogarak e hitvány majmolásáért a pénzt, de azt igenis tapasztaljuk, hogy a feltételek megtartására a vállalkozóval szemben, alig van valami

is görnyedezni, lihegni kezdte a szokatlan teher alatt. Szakálla s arcza egészen el volt lepve liszttel.

— Atyám, anyám nevére kérlek, igaz hívők fejedelme — kiálték én — engedd, hogy szolgál vihesse e nagy terhet.

— Nem, válaszol ő.

— Szivesebben viselnék vállaimon egy ércz hegyet, sem hogy valami igazságtalanságot eltűrnék. Mily nehezemre esett látnom a szegény asszonyt, mikor ámitgatta édes gyermekeit!

— Siessünk Abbasz, nehogy alva találjuk már őket.

Midőn beértünk a sátorba, Omár már majd összeesett a fáradságtól. Letette válláról a zsákot s anélkül, hogy egy keveset is pihent volna, kiürítette a katlant és olajat tölt bele.

Látván, hogy a tűz a katlan alatt kialvó félben van, kérdi az asszonytól:

— Van-e itt valami tüze való?

— Ime itt van egy kevés forgács — válaszol az asszony.

Omár ezt összeszedetvén, a katlan alá rakta s földre hasalván a tüzet kezdé fujni s éleszetgni; hosszú és sürű szakálla a földet sópré ez alatt. Így láttam én az igaz hívők fejedelmét.

Midőn az olaj megmelegedett kevés lisztet önte abba s egy vesszővel megkavargatta.

Az éhes gyermekek körülötte sirtak.

Készen lévén az eledel, Omár kanalat kért az asszonytól s magához vevén a gyermekeket s megétette azokat, a gyermekek az evés után egész megelevenedtek, kissé még játszódozván, azután nyugodtan elszunnyadtak.

Ekkor Omár az asszonyhoz fordul s így szól hozzá:

felügyelet. Kérjük a rendőrséget, nézzen utána szorgalmasabban e dolognak, mint sok másnak, melyeknek felsorolására már eddig is rengeteg tintát pazaroltunk. Most már van közeg elég, csak helyesen kell köztük felosztani a munkarendet; előirni, ugyszólván szájukba rágni kötelességeiket s végre a mi legfőbb: szigoru ellenőrzés alá vonni valamennyit, miután azt tapasztaltuk, hogy a legtöbb hanyagság gyökéroka egyesegyedül a kellő ellenőrzés hiányában van.

Tiszti estély. Az itt állomásozó m. kir. honvéd tisztikar szokásos havi estélyét jövő márcziushó 1-én tartandja meg a megyeház termében. Reméljük, hogy a jótékony cél érdekében rendezendő multság látogatott lesz, annyivalinkább, mert a turisták tánczvigalma előtte való estén tartatik, mely nemcsak e város és megye, de távolabb vidékek mulatni szerető közönségét is ide fogja vonzani, mely közönségnek nagy része bizonyára a tisztii estélyre is megmarad. Minthogy a multság meghívók egyáltalában nem küldetnek szét, e sorok által értesítjük a közönséget annak megtartásáról. Az estély kezdete 8 órakor leend.

Már mult számunkban jeleztük, miszerint f. hó 22-én a III. honvédkerület számtisztképző iskolájának hallgatói, a helybeli önk. tüzoltó-egylet javára tánczvizalmat rendeznek az Ó-Kaszinó termében. E hírluket most meg kell toldanunk azzal, hogy e bál háziasszonyul ifj. Farkas Lajos főparancsnok kedves neje kéretett fel, a ki is e megtiszteltetésnek készséggel engedett. E körülmény is lényeges tényező lesz a bál sikerére nézve, melyben — tekintve a popularis czélt — különben sem kétségeskedtünk.

Egervári P. Ágost, Hubay Gusztáv szétosztott társulatának tagja — mint értesülünk — a szini pályától végkép visszalép s a bizonyára hálásabb festészeti tért választandja törekvése céljával. Egervári mint festész, már most is igen sok előtanulmányal bír a képzőművészet terén s ugyanolyan mint krétarajzban szép sikereket tud felmutatni. Ugy tudjuk, hogy szakmája ezuttal leginkább az arczképezés, mely tekintetben minden idevágó megkeresést a közönség részéről szives kézséggel fogad. Lakása az Ujhíd-utca sarkán levő volt Rácz Bertalan-féle házban van.

Korcsolya-sport. A sátoralja-ujhelyi korcsolya-egylet ma délután 3 órakor zeneszó melletti disz korcsolyázást rendez az egyleti jégpályán. E multságára felhívjuk a t. közönség figyelmét annyivalinkább, mert az, az idei sásonnak alkalmasint zárünnepélye lesz.

A mi a szép nemnek szól. A legfőbb itélőszék közelebb egy érdekes döntvényt hozott, mely következőleg hangzik: „Ha a megrendelt ruha izléstelen és divatszertülnenek, de nem használhatatlannak találattik, ez nem képez oly kifogást, mi által a vételi ügylet meg nem köttötnek tekintessék.“ Ugy volna ennek a decisionak valódi értéke, ha holgyeinket végképpen elriasztaná a fényűzéstől.

Nyilvános köszönet Alólirottak a sárospataki ref. egyház nevében és az egyháztanács határozata folytán a legőszintébb tisztelettel és hálával mondunk köszönetet mindazoknak, kik a sárospataki ref. leányiskola javára tartott bálnak kitünő eredményét fáradhatlan s áldozatkész buzgalommal és lelkesedéssel eszközölték s arra köz-

Nem adnád-e el jó öreg, Omár igazságtalansága elleni panaszkodat?

— Száz aranyat adok érte.

— Szivesen — válaszol az asszony.

— Ade ígéreted irásban.

— De én irni nem tudok — mond az asszony.

— Megirom hát én — mondja Omár. Az asszony beleegyezését adván, Omár két tanut hivat elő s kifizette a száz aranyat s a következőt írta:

— X. leánya megbocsátom Omárnak, az igaz hívők fejedelmének azon igazságtalanságot, hogy rajtam szükölködön nem segít s szegénységemről tudomást nem szerez, habár ez a népek pásttorainak Isten előtt legfontosabb kötelességök.

Mikor az irás hitelesítve lön, Omár kebelébe rejté azt, elbucszott az asszonytól s eltávoztunk.

Utközben így szól hozzám Omár:

Abbasz! midőn megláttam az éhező családot, az időtől kezdve, mintha egy nagy hegy fenyegetett volna zuhanásával s ez kényszerített mindenre, amit tettem, de ime most szabad vagyok, már nem látom fejem felett a zuhanással fenyegető nagy hegyet, semmi se nehezül kebelémre, szabadon lélekzem.

Haza érvén Omár, összehívta gyermekeit s átadta nekik a hozott irást mondván:

— Ha a mindenható kioltja élttem, tegyétek ezt is velem sirba.

És az éhség soha se jutott többé az öreg asszony sátorába.

Ihánko Emil.

get s az előadás megkezdődik... A katedrán barna professorok, — komoly méltósággal. A tanítványok arczán gyermeket jövedv: mindenik tudja a leczkét... Az „óra rend“ első száma a „csárdás“. A katedráról felhangzik a biztató jelszó s a növendékek összeölelközve vetekednek ki lesz köztük első?...
*
Ó! ti mely tudományu professorok, kik a világ híuságait megvető cinismusaitokkal praelegáltak Plató bölcészetéről, meg Pythagoras tanítéleről; jertek ide e muzsafiak közé; kutassatok ki az öröm, a boldogság okát, mely sziveiket elarástá!... Jertek, hallgassatok meg azt a semmiről csacsogást; — lessétek el azt az ártatlan zsémbelést — s talán megösmertek a titkot: hogyan keresi s hogyan találja meg az a „másik“ égi test, azt a neki fényt közlő „másik“ égi testet!... Kutassatok ki, mért nemul el ajkuk, midőn feltalálták egymást?!... Mérijétek meg azt a mennyei kéjt, melyet éreznek akkor, mikor e két égi test sugárai, szemekben összeölelkeznek!...
*
Ti is, kiknek sziveitek nincsenek elfásulva, jertek ti is és gyönyörködjétek a szépben!! Most van alkalmatok reá!...
Nézzétek ezeket az igézően bájos szépeket, arczukon az ártatlan öröm s tuláradó boldogság szelid kinyomatával; — mintha csak az anygálok legioja szállott volna hozzánk, hogy osztózanak velünk a föld örömeiben...
Nézzétek azt a fekete szempárt, — fényességük a napot homályosítja el!... Nézzétek azt a karcu derekat, a czédrus meghajló előtte s nem mer kiegyenesedni többé soha... Nézzétek azt a róza bimbóból kikelt, harmatos csókokat lehelő piczinyke ajkakat!... Egy szeretetreméltó tábor ez, — Amor nyilaival fegyverkezve; — egy óriási virág koszoru ez, — Kaméliából, nefe-lejtsből, meg ősi rózsából kötve... Jerünk innen, — tövis róza is lehet ám benne!...
*
Egy másik „tanterem“ ajtait nyitják meg előttünk. Ebben a szakács-művészetről tartanak előadást... Az ajtóban fogadnak a tanárok és az „assistensek“, olyan fehér kötőkben, hogy — hogy — hogy a frissen esett havat a kéményseprőinas surczának képzeled azok mellett!... Szelid aggálllyal olvassák a növendékeket: megjött e mindenik? O, nem hiszem, hogy léteznék olyan Bukovai Absentus, aki erről az óráról elmaradna!... Padokba ülünk s tanáraink egy óriási szakácskönyvet nyitnak fel előttünk, — illusztrálva a legkitünőbb s kézzel fogható példakkal. S mi itt is megmutattuk, hogy jó tanítványok vagyunk; szerettem volna bár, ha azok a leendő kis gazdaszonyok kissé jobban serénykednek! Egy kicsit nehezen ment nekik; hanem mi hátaik megé kerültünk s a hol elakadtak, „sugással segítettünk rajtuk... Mikor aztán azt az élénkbe terített nagykönyvet össze-vissza téptük, kiosontunk oda, ahol már könyv nélkül is tudtuk a leczkénket...
*
Voltak, akik maradtak s tudomány-szomjukat még tovább is oltogatták...
*
Csárdás után csárdás, — azután megint

— De neked mégis jelentkezned kellett Omárnál s előadni bajodat — mondja a fejedelem.

— Nem, ezt Isten nem követeli — válaszol az asszony. Omár maga köteles meggyőződni szükségéink felől; én csak erőmhöz képest tartozom magamról gondoskodni.

A szegénység nem oly bátor, mint a gazdagság — folytatja tovább az asszony — a szegény szegényli nyomoruságát. De azonban az igazságos és jó szívű fejedelem nagyobb szeretettel mutat a szegények, mint a gazdagok iránt s csak is így teljesitheti Isten parancsait. A ki másképp tesz, az rosszul cselekszik.

Alig fejezte be az asszony beszédét, Omár meghajtotta magát s imát monda urának; azután pedig így szól:

— De kérlek mindazonáltal csittid még egy rövidke ideig gyermekeidet, én azonnal hozok neked edelget, hogy enyhithessed éhségöket.

Most kiléptünk a sátorból s gyorsan utnak indulánk. Korom sötét éjszaka volt; a minden oldalról reánk rontó kutyáktól csak nagy ügyel-bajjal tudtunk menekedni.

Gyorsan lépdeltünk s rövid idő eltelté alatt a fejedelem magtárához jutánk.

Omár maga nyitá ki a magtár ajtaját s bemenénk.

— Abbasz! add vállamra e liszttel telt zsákot s magad vedd az olajos korsót — mondja nekem Omár.

Én tehát vállára emeltem a lisztes zsákot, magam pedig vevén az olajos korsót, becsuktuk a magtárt s sietve tértünk vissza a pusztai sátorba.

Alig tettük meg fele utunkat Omár már

csárdás; — a csárdásra csárdás — s a végén is csárdás... Így folyt ez olympusi kedvvel, — mignem egy gondos jó mamának eszébe jutott az a nagy igazság, hogy aludni is kell ám!... Ó! prózai lelkek, kik nem tudtok felemelkedni az idealizmus tündér világába!...
*
Volt rémulés, suttogás, biztattuk egymást: lázadjunk fel az álmosak ellen!... Nem győzhettünk. Közöttünk is voltak álmosak. S ezek árulóink lettek...
*
Még egy perz... Szoritsunk kezét s kívánjunk egymásnak legalább jó éjszakát!...
K. E.

Különfelék.

A szerdai műkedvelői előadás igen fényes, intelligens közönséget hozott össze, még pedig oly nagy számmal, a minőt már régóta nem láttak a vén kaszinó nagy termének ütött-kopott falai. A „Pokol a háznál“ című német vigjáték, mely színre került, olyan hatású, mint a minők a német színmű-termékek általában lenni szoktak; kevés bennök a bélés s ha az itt-ott rájuk akagott sallang meg nem nevetetne bennünket, akár el is aludhatnánk a vajmi kevés érdekekkel bíró tartalom mellett. Piros alma, a mely belül rothadt, Van azonban a darabban egy pár érdekesebb alak, a kiknek minél sürűbb megjelenése nem enged unatkozni. Ezeket személyesítették Hudich József és Székely Elek urak s bizvást mondhatjuk, hogy sok szinpadit otthoniassággal és sikerrel A többi műkedvelők: Törseök Gyula, Kellner Soma, Horváth Béla, Buday Ákos és Nyeviczkey József urak kisebb-nagyobb szerepeiket hasonlóan ügyesen exekválták s lámpalázt egyikök rovására sem jegyezhetünk fel; sőt tán többet adtak, mint a mennyit — tekintve, hogy jelen alkalommal áldoztak először Thálianak — tőlünk várhattunk. Eredeti alakot mutatott be Biróné asszony, kinél a régóta megszerzett routine most is erősen nyilvánult; Hubayné asszony nem jelentékeny és Simándyné asszony csinos kis szerepét, a mindkettőjüknél szokásos gráciával játszották le. Az előadáson jól mulató közönség elégedetten oszlott szét; bár tulajdonképpen még tánczunk is kellett következni, de ezen szándék az ifjuság közönyén hajótörést szenvedett. Máskor eleve kell informálni a szép nemet, még az előadás folyamában; öt hat vállalkozó fiatal ember tüzze ki a zászlót, verbuváljon jobbra-balra, huzza rá a cigány s akkor bizonyonyal a „közkívánatra“ rendezett táncz sem fog elmaradni. Pedig kár volt, hogy elmaradt, mert még a kis Pintér Jenő (Lajos) is készült leszállani a szürke csikóval, hogy azzal a szép kis színész-nővel, Izsépy Lenkével (Berta) eljárhasson egy huszár-toborzót.

Utczai világitásunk minden kritikán alul áll; a murcos lámpák pislogása a használatból rég kiesett mécskekre emlékeztet, melyeknek bágyadt fénye mellett egykor a tollfosztás, e speciális magyar házi ipar annyira felvirágozott. Nem tudjuk, a világitás e szatirjának ez idő szerint ki a mestere, illetőleg kinek szörja ki a város a szentjános bogarak e hitvány majmolásáért a pénzt, de azt igenis tapasztaljuk, hogy a feltételek megtartására a vállalkozóval szemben, alig van valami

is görnyedezni, lihegni kezdte a szokatlan teher alatt. Szakálla s arcza egészen el volt lepve liszttel.

— Atyám, anyám nevére kérlek, igaz hívők fejedelme — kiálték én — engedd, hogy szolgáló vihesse e nagy terhet.

— Nem, válaszol ő.

— Szivesebben viselnék vállaimon egy ércz hegyet, sem hogy valami igazságtalanságot el-tűrnék. Mily nehezemre esett látnom a szegény asszonyt, mikor ámitgatta édes gyermekeit!

— Siessünk Abbasz, nehogy alva találjuk már őket.

Midőn beértünk a sátorba, Omár már majd összeesett a fáradságtól. Letette válláról a zsákot s anélkül, hogy egy kezemre is pihent volna, kiürítette a katlant és olajat tölt bele.

Látván, hogy a tűz a katlan alatt kialvó félben van, kérdi az asszonytól:

— Van-e itt valami tüze való?

— Ime itt van egy kevés forgács — válaszol az asszony.

Omár ezt összeszedve, a katlan alá rakta s földre hasalván a tüzet kezdé fujni s éleszetgni; hosszú és sürű szakálla a földet sópré ez alatt. Így láttam én az igaz hívők fejedelmét.

Midőn az olaj megmelegedett kevés lisztet önte abba s egy vesszővel megkavargatta.

Az éhes gyermekek körülötte sirtak.

Készen lévén az eddel, Omár kanalat kért az asszonytól s magához vevén a gyermekeket s megétette azokat, a gyermekek az evés után egész megelevenedtek, kissé még játszódozván, azután nyugodtan elszunnyadtak.

Ekkor Omár az asszonyhoz fordul s így szól hozzá:

felügyelet. Kérjük a rendőrséget, nézzen utána szorgalmasabban e dolognak, mint sok másnak, melyeknek felsorolására már eddig is rengeteg tintát pazaroltunk. Most már van közeg elég, csak helyesen kell köztük felosztani a munkarendet; előírni, ugyszólván szájukba rágni köteleseégeiket s végre a mi legfőbb: szigorú ellenőrzés alá vonni valamennyit, miután azt tapasztaltuk, hogy a legtöbb hanyagság gyökéroka egyesegyedül a kellő ellenőrzés hiányában van.

Tiszti estély. Az itt állomásozó m. kir. honvéd tisztikar szokásos havi estélyét jövő márcziushó 1-én tartandja meg a megyeház termeiben. Reméljük, hogy a jótékony cél érdekében rendezendő mulatság látogatott lesz, annyival inkább, mert a touristák tánczvigalma előtte való estén tartatik, mely nemcsak e város és megye, de távolabb vidékek mulatni szerető közönségét is ide fogja vonzani, mely közönségnek nagy része bizonyára a tisztii estélyre is megmarad. Minthogy a mulatságra meghívók egyáltalában nem küldetnek szét, e sorok által értesítjük a közönséget annak megtartásáról. Az estély kezdete 8 órakor leend.

Már mult számunkban jeleztük, miszerint f. hó 22-én a III. honvédkerület számtisztképző iskolájának hallgatói, a helybeli önk. tüzoltó-egylet javára tánczvizalmat rendeznek az Ó-Kaszinó termében. E hírtük most meg kell toldanunk azzal, hogy e bál háziasszonyul ifj. Farkas Lajos főparancsnok kedves neje kéretett fel, a ki is e megtiszteltetésnek készséggel engedett. E körülmény is lényeges tényező lesz a bál sikerére nézve, melyben — tekintve a popularis czélt — különben sem kétségeskedtünk.

Egervári P. Ágost, Hubay Gusztáv szétosztott társulatának tagja — mint értesülünk — a szini pályától végkép visszalép s a bizonyára hálásabb festészeti tért választandja törekvése céljával. Egervári mint festész, már most is igen sok előtanulmányal bír a képzőművészet terén s úgy olaj mint krétarajzban szép sikereket tud felmutatni. Ugy tudjuk, hogy szakmája ezuttal leginkább az arczképezés, mely tekintetben minden idevágó megkeresést a közönség részéről szíves kézséggel fogad. Lakása az Ujhíd-utca sarkán levő volt Rácz Bertalan-féle házban van.

Korcsolya-sport. A sátoralja-ujhelyi korcsolya-egylet ma délután 3 órakor zeneszó melletti disz korcsolyázást rendez az egyleti jégpályán. E mulatságra felhívjuk a t. közönség figyelmét annyival inkább, mert az, az idei saisonnak alkalmasint zárünnepélye lesz.

A mi a szép nemnek szól. A legfőbb itélőszék közelebb egy érdekes döntvényt hozott, mely következőleg hangzik: „Ha a megrendelt ruha izléstelen és divatszertülnék, de nem használhatatlan találtatik, ez nem képez oly kifogást, mi által a vételi ügylet meg nem köttönek tekintessék.“ Ugy volna ennek a decisionak valódi értéke, ha holgyeinket végképpen elriasztaná a tényüzéstől.

Nyilvános köszönet Alólirottak a sárospataki ref. egyház nevében és az egyháztanács határozata folytán a legőszintébb tisztelettel és hálával mondunk köszönetet mindazoknak, kik a sárospataki ref. leányiskola javára tartott bálnak kitünő eredményét fáradhatlan s áldozatkész buzgalommal és lelkesedéssel eszközölték s arra köz-

Nem adnád-e el jó öreg, Omár igazságtalansága elleni panaszkodat?

— Száz aranyat adok érte.

— Szívesen — válaszol az asszony.

— Ade ígéreted irásban.

— De én irni nem tudok — mond az asszony.

— Megírom hát én — mondja Omár. Az asszony beleegyezését adván, Omár két tanut hivat elő s kifizette a száz aranyat s a következőt írta:

— X. leánya megbocsátom Omárnak, az igaz hívők fejedelmének azon igazságtalanságot, hogy rajtam szükkölködön nem segít s szegénységemről tudomást nem szerez, habár ez a népek pásztorainak Isten előtt legfontosabb kötelességök.

Mikor az irás hitelesítve lön, Omár kebelébe rejté azt, elbucsuzott az asszonytól s eltávoztunk.

Utközben így szól hozzám Omár:

Abbasz! midőn megláttam az éhező családot, az időtől kezdve, mintha egy nagy hegy fenyegetett volna zuhanásával s ez kényszerített mindenre, amit tettem, de ime most szabad vagyok, már nem látom fejem felett a zuhanással fenyegető nagy hegyet, semmi se nehezül kebelémre, szabadon lélekzem.

Haza érvén Omár, összehívta gyermekeit s átadta nekik a hozott irást mondván:

— Ha a mindenható kioltja éltet, tegyétek ezt is velem sirba.

És az éhség soha se jutott többé az öreg asszony sátorába.

Ihnátko Emil.

remüködtek. Sárospatakon, 1881. febr. 16. Terhes Barna, ref. lelkész. Kérészy István, ref. főgondnok.

Szomszédos vasut. Varannón f. hó 16-án — mint tudósítónk jelzi — Szirmay Ödön elnökle alatt értekezlet tartatott a terebes-eperjesi vagy örmező-eperjesi viczinális vasut kiépítése tárgyában. Az értekezlet elnöke előadta, miszerint szakértők nyilatkozata szerint az örmező-eperjesi vonal kiépítése a nehezen elhárítható akadályok folytán igen költséges vállalat volna, míg a terebes-eperjesi, bár hosszabb, de sokkal könnyebb kivitelnek mutatkozik. Az összehasonlítás céljából azonban kívánatos volna, e vonal traqirozása. Hangsúlyozta továbbá, hogy e vasut kiépítéséhez 90000 frt garancia szükséges, mely összeget az egyes érdekeltnek volnának kötelesek aláírni. Szirmay után Benczur Emil szólalt fel s azt állítá, hogy alapos számításokon nyugvó véleménye szerint az örmező-eperjesi keskeny vágányu vasut egészben véve 500,000 frtból amerikai rendszer szerint kiépíthető volna. Az értekezlet azzal ért véget, hogy egy választmány küldetett ki az ügy alapos tanulmányozása végett, mely annak idejében a közgyűlés elé lesz terjesztendő.

Botrányos és köznépünk erkölcsiségére szomorú világot vető eset fordult elő Kásó községben a g. katolikusok, vízkereszt-jének ünnepén. Ugyanis ez alkalommal a czekei g. k. lelkész bizonyos vallásos szertartás teljesítése végett megjelenvén a nevezett faluban, megbotránykozva tapasztalta, hogy a falusi nemes ifuság javában huzatja s rugja a port az Áron, vagy Iczik gazda korcsmájában Erre az következett, hogy a lelkész utasítása folytán a három szál cigány legény megfosztatott hangszereitől s a legények szétkotródva, a szokásos körmenet kezdetét vette. Azonban egy pár suhanc koponyájában már ekkor erősen operált a törköly nemes nedve s ez a lábak mellett a géget sem hagyta vesztegelni, s így történt aztán, hogy a szent processió három olyan dominussal találkozott, a kik egterverő ordítás és nótázással akarták azt bebizonyítani, hogy nekik még a pap se parancsol. A lelkész kérdőre vonván a dominuszokat, kettő közülök meghunyászkodott s mindent megtagadva, a harmadik cimborára tolták a botrányos manóvert. Ekkor a lelkész megfedte az is tentelenkedőt s büntetésképen kalapját elvette (nem éppen helyesen, mert a nélkül is elnyerte volna az méltó büntetését) azon kijelentés mellett, hogy rakonczátlan magaviselete megtorlásául, főveg nélkül fog az utcán végig haladni. De a suhanc nem akarta magát megadni, sőt támadólag lépett fel, hogy kalapját birtokába kerithesse s e közben a lelkész egyházi ruháját megtépte s a lelkészt is a földre terítette. A botrányos eset a bíróság elé került s most a rakonczátlan legény el lehet rá készülve, hogy szilaj tetteért méltóan fog lakolni.

A kassai keresk. és iparkamara közérdekű közleményei.

180/I.

Tekintetes szerkesztőség!

A ./. alatt másolatban csatolt miniszteri rendeletből kivehető, hogy a magyar borkivitel számára ezen kamara kezdeményezése folytán igen jelentékeny kedvezmények lettek biztosítva.

Tisztelettel kérjük a tekintetes szerkesztőséget, miszerint ezen rendelet tartalmát az érdekelt felek értesítése céljából becses lapjában egész terjedelmében közzététetni sziveskedjék.

Kiváló tisztelettel

Kassán, 1881. évi február hó 9-én

Deil Jenő,
titkár.

Novelly Sándor,
elnök.

Másolat.

Földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. miniszter.

3049. szám.

A kereskedelmi és iparkamarának

Kassán.

A felsőmagyarországi borkivitel lendítése érdekében eszközözendő vasuti díj leszállítások iránt m. é. október 31-én 32452. sz. a. kelt rendeletem kapcsán értesitem a kamarát, hogy a közmunka és közlekedésügyi miniszter urnak hozám intézett átirata szerint a magyar államvasutak igazgatósága már az elmúlt nyár folyamán, a kamara kezdeményezése folytán, az osztrák magyar és németországi vasutaknál javaslatba hozta, hogy a magyar borkivitel előmozdítása érdekében Északnémetországba szóló kivételes bordijszabások léptessenek életbe ugyanazon az alapon, melyben a Svájc és Délfranciaországba szólók létesítettek.

E terv, ámbár a németországi vasutak nagyobb része a tervezet díjszabás létesítéséhez hozzájárult, a porosz kir. kormány ellenzésén szenvedett hajótörést.

Miután közvetlen díjszabások létesítésére a mondott és el nem hárítható akadály miatt nem lehetett kilátás, a többi magyarországi és közös vasutakkal abban történt megállapodás, hogy a magyar borkivitel emelése érdekében közvetlen díjszabás léptetessék életbe Oderberg és Granicza határállomásokra.

E díjszabás, mely közvetlen díjtételeket már 2500 kgr. mennyiségű bor feladására nézve is tartalmazand, ezen mennyiség feladásánál 100 kgr. és kilométerenként 0.4 kr. egységtétel alapján állítatott, mihez 100 kgr. még 2 kr. kezelési illeték és a törvényes szállítási adó számítatik.

Az egységtétel 5000 kgr. feladásánál azonos a Svájcba szóló díjszabások egységtételével és bankjegyértékre átszámítva: 100 kgr. és kilométerenként 0.5 krt tesz ki, mihez kezelési ille-

ték gyanánt 100 kgr. még 5 kr. és a törvényes szállítási adó számítatik fog.

A díjszabás, melybe Magyarország dunán-inneni részének mindazon borvidékei vonattak, melyek magyar vasutak küldetett el az érdekelt készült és e napokban küldetett el az érdekelt vasutak igazgatóságainak, felülvizsgálat, illetve elfogadás végett. Alapos kilátás van tehát, hogy ezen díjszabás 1881. év első hónapjaiban életbe fog léphetni.

Budapest, 1881. évi február 1-én.

A miniszter meghagyásából:

Németh Imre s. k.,
miniszteri tanácsos.

Közlekedés.

Vasuti menetrend 1880. október 15-től.

I. Mező-Laborezról Sátoralja-Ujhelybe:

M.-Laborezról ind.	3 óra 56 percz	d. u. 3 óra 15 percz	éjjel
Homonnáról	5 „	5 „	08 „
Örmezőről	5 „ 14 „	5 „ 35 „	reg.
Nagy-Mihályból	5 „ 37 „	6 „ 20 „	reg.
Bánóczról	5 „ 51 „	6 „ 47 „	reg.
Terebesről indul	6 óra 10 percz	este 7 óra 21 percz	reg.
L. Mihályból	6 „ 50 „	8 „ 35 „	reg.
Érk. Ujhelybe	7 „ 17 „	9 „ 5 „	reg.

II. Sátoralja-Ujhelyből Mező-Laborezra:

S.-a.-Ujhelyből ind.	6 óra 49 percz	reg. 7 óra 18 percz	este
Mihályból	7 „ 21 „	8 „ 10 „	este
Terebesről	7 „ 9 „	8 „ 19 „	este
Bánóczról	8 „ 51 „	9 „ 53 „	este
Nagy-Mihályról	8 „ 33 „	10 „ 30 „	este
Örmezőről	8 „ 58 „	10 „ 12 „	este
Homonnáról	9 „ 17 „	10 „ 51 „	este
M.-Laborezra érk.	10 „ 22 „	1 „ 55 „	éjjel

III. Szerencséről Mármaros-Szigetre:

Szerencséről indul	5 óra 10 percz	reg. 4 óra 10 percz	d. u.
S.-a.-Ujhelyből	7 „ 7 „	7 „ 42 „	este.
Perbenyikből	8 „ 13 „	9 „ 05 „	este.
Csapról	9 „ 12 „	10 „ 10 „	este.

IV. Mármaros-Szigetről Szerencsre:

Csapról	5 „ 19 „	d. u. 6 „ 3 „	reg.
Perbenyikből	6 „ 2 „	este 6 „ 58 „	reg.
S.-a.-Ujhelyből	7 „ 32 „	9 „ 31 „	reg.
Szerencséről Pest felé	9 „ 1 „	11 „ 45 „	reg.

V. Sátoralja-Ujhelyből Kassa felé:

Ujhelyből indul	este 7 óra 18 percz	reggel 9 óra 06 percz
Kassárr érk.	10 „ 30 „	d. u. 12 „ 03 „

Minden szerdán és szombaton 3 óra 57 percz reggel az ugynevezett petrezselyem-vonat.

Kassáról Sátoralja-Ujhely felé:

Kassáról indul	éjjel 3 óra 45 percz	d. u. 4 óra 05 percz
Ujhelybe érk.	reg. 6 „ 48 „	este 7 „ 17 „

Felelős szerkesztő és kiadó lapulajdonos

BORUTH ELEMER.

Főmunkatárs: FARKAS BERTALAN.

Hirdetmények.

MEGHIVÁS.

A tállyai népbank mint szövetkezet

f. évi márcziushó 3-dik napján délelőtti 9 órakor

Tállyán a községi iskola helyiségében

közgyűlést tartand,

melyre a tagok tisztelettel meghívtnak.

Elintézendő tárgyak:

1. A jegyzőkönyv hitelesítésére 3 tagu bizottság megválasztása.
2. Az igazgatóság jelentése 1880. évi üzlet eredményéről, valamint a zárszámadás és mérleg előterjesztése.
3. A felügyelő-bizottság jelentése a számadások és vagyonszámvetéséről, — és ezzel kapcsolatban az igazgatóság, felügyelő-bizottság, valamint a kezelő tisztviselők felmentvényeinek megadása.
4. A tiszta jövedelemnek mikénti felosztása.
5. Az 1881. évi költségvetés megállapítása.
6. Havi törzsbetétek késedelmes fizetőinek az alapszabályok 41. §-a értelmében leendő kitorlése iránti határozathozatal.
7. Az alapszabály 19. §-ának az igazgatóság által indítványozott módosítása, illetve kibővítése, — a jelentésben*) alatt meglévő szövegezzel.
8. Az alapszabályok értelmében netalán betérjesztendő indítványok
9. Sorsolás folytán kilépett 4 igazgatósági tagnak újbóli választása.

Kelt Tállyán, 1881. február 7-én.

Az igazgatóság.

Magyar éjszakkéleti vasut.

Hirdetmény.

1876. szám.

Alulírott vezérigazgatóság a szomotor-perbenyiki és a királyháza-szigeti vonalrészekben mintegy 42 kilométer hossza rugó felépítmény átalakítását szándékozik végrehajtani.

Ezen munkálatazzal szemben versenytárgyalás hirdettetik és felhívtnak a vállalkozni szándékozók, folyóméterenkénti egységárral ellátott ajánlatukat benyújtani.

Az ajánlatok folyó évi márczius 1-ig déli 12 óráig a pályafentartási osztálynál (Budapest, II. lánczhid-utca 1. sz. III. emelet) benyújtandók.

Későbbben beérkező vagy távirati ajánlatok nem vétetnek tekintetbe.

Az ajánlat borítékára ráirandó:

== Ajánlat a felépítmény átalakítására. ==

Február 28-káig déli 12 óráig az ajánlott egységár alapján előálló összeg 5%-a mint bántpénz

a társulati főpénztárnál letételezendő.

Bántpénz nélküli ajánlatok nem vétetnek tekintetbe.

Vidékről postán beküldendő ajánlatokat nem szabad a bántpénzzel együtt egy borítékban küldeni, hanem mindkettő külön küldendő, különben az ajánlat tekintetbe nem vétetik.

Szerződési feltételek és rajzok a pályafentartási osztály irodájában a hivatalos órákban 8-tól 2-ig betekinthetők, a hol azok 40 kr-ért megszerezhetők.

Az alulírott vezérigazgatóság fentartja magának a jogot; az ajánlatok akármelyikét — tekintet nélkül az egységár nagyságára nézve — elfogadni, esetlegesen a munkát 2 vagy 3 vállalkozó között felosztani.

Budapest, 1881. február hó 13-án.

I—I

A vezérigazgatóság.

(Utányomat nem díjaztatik.)

FELHÍVÁS VÁLLALKOZÁSRA.

Idős gróf Dessewffy Miklós ő méltóságának belgrádi, varjulaposi, paszabcsúcsi, rózsási és balsai tanyáin, valamint a kálmánházi, illetve a szeszgyár telepen, nemkülönbén a Vencsellő és Balasa községekben lévő épületei, kivéve a vencsellői ur lakot a hozzá tartozó épülettel, e folyó évben a mint az idő engedi, rendszeres kijavítás alá fognak vétetni.

Miből kifolyólag mindazok, a kik ezen célbavett javítások szakszerű megejtésére vállalkozni kívánnak, ezennel felhívtnak, miszerint e tekintetbeni zárt ajánlataikat a feltételekben megállapított biztosítási összeggel ellátva, e folyó évi márcziushó 6-án délután 3 órakor alulírt lakásán adják be, amikoris a vállalatot megnyerővel a szerződés meg fog köttetni.

A mi pedig a feltételeket illeti, azok ugy az épületek misége és mennyisége, valamint a költségvetés, nemkülönbén a vállalat kötés érdekében is Somogyi Gyula, nyiregyházi kir. közjegyző urnál lesznek bár-mikor is megtekinthetők.

Kelt Nyiregyháza, 1681. febr. 15.

Sztárek Ferencz,

mint id. gr. Dessewffy Miklós hit. biz. jogtanácsosa.

Meghívás.

A „szegi gőzmalom részvénytársaságnak“

Sátoralja-Ujhelyben

1881. márcziushó 20-dik napján délelőtti 10 órakor

a zemplénmegyei kereskedelmi-, ipar-, termény- és hitelbank helyiségében tartandó

RENDES ÉVI KÖZGYÜLÉSÉRE

A közgyűlés tárgyai:

1. A közgyűlési elnök megválasztása.
2. Az igazgatóság üzleti jelentésének tárgyalása.
3. A felügyelő bizottság jelentésének közzététele.
4. A mérleg megállapítása, a nyereség felosztása és az osztalék meghatározása.
5. Az igazgatóság és felügyelő bizottság részére adandó felmentési határozat.
6. Az alapszabályok 22. §-a értelmében az igazgatóságnak 3 tagra leendő leszállítása iránt teendő indítvány feletti határozathozatal és ebből folyólag:
 7. Az igazgatóságból sorshuzás útján kilépendő egy igazgatósági tagnak választása.
 8. Az alapszabályok 48. §-a értelmében a felügyelő bizottság megválasztása.

Kelt Sátoralja-Ujhely, 1881. február hó 2-án.

Az igazgatóság.

Kivonat az alapszabályokból.

9. §. A közgyűlés áll azon részvényesekből, kik a közgyűlés előtti időben részvényeiket az igazgatóságnál ellennyugta és szavazati jegy mellett letéteményezték.

2—2.

Örök áron eladó, esetleg bérebe kiadó

S.-A.-Ujhely városában

a Töke-Terebes és Szöllöske felől a városba vezető

országutak összeszőgellésében fekvő ugynevezett

NYULKORCSMA

beltelke összes épületeivel.

Értekezhetni a tulajdonos **Alexander**

D. Mórral, Sátoralja-Ujhelyben, ó-hidutcza

lakásán.

2—3

Pályázat.

Az alsó-szabolcsi tiszai ármentesítő társulatnál megüresedett **pénztárnoki** állomásra pályázat hirdették.

Ez állomással a következő javadalmazások vannak egybekötve, u. m. évi fizetés 800 frt, lakbér 300 frt, hivatalos utazások alkalmával 4 frt napidij és 1 frt 40 kr mflpénz.

Pénztárnok viszont köteles biztosítékul letenni 4000 frtot készpénzben, hitelpapírokban, vagy teljes biztosítékot nyújtó fekvőségre betáblázott kötvényben. (A készpénzben letett biztosíték takarékpénztárba helyeztetik, de kamatja valamint a netán értékpapírokban adandó biztosíték utáni jövedelem is pénztárnokot illeti.)

Pályázni kívánók felhivatnak, hogy életkorukat, képességüket és eddigi alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal kellően felszerelt kérvényeket, folyó év april hó 15. napjáig Tokajban a társulat igazgatóságához nyujtsák be.

Kelt Debreczenben, az 1881. január 20-án tartott választmányi ülésből.

Gr. Dégenfeld Imre m. k.

elnök.

3—3.

Egy rettentő betegség,

melytől

sok néposztály zaklattatik.

E betegség a gyomornak kisebb rendtelenségeivel kezdődik, de ha elhanyagoltatik, megtámadja az egész testet, így a vesét, a májt, különösen az egész emésztési rendszert, nyomorulttá tesz s csak a halál szabadít meg ezen bajtól. A betegséget a beteg maga gyakran nem érti, de ha magát kérdezi, képes lesz meghatározni, hol és minő baja van. Kérdés: Van-e fájdalom, étkezés után érzek-e nyomást és a lehelésnél szorongatást? Sötét kedélyű vagyok-e, kísérve szédüléssel? Sárgás színezetűek-e a szemek? Nincs-e fődve a fölkelésnél a nyelv, torok s a fogak vastag nyákkal, kísérve a száj rosz ízével? Érzek-e fájdalmat az oldalban, vagy a hátgerinczben? Nincs-e a jobb oldalban oly érzés, mintha a máj nagyobbodnék? Ha egyenesen állok, nem lep-e meg bágyadság vagy szédülés? A vizelet gyengén vagy erősen van-e színezve, ülepedéssel összekötve, mely az edényben rövid idő múlva meglátszik? Étkezés után nincs-e összekötve az emésztés a has felluvásával, nem okoz-e szeleket és puffogatást? Nem jelentkezik-e gyakran erős szívdobogás? Ezen különböző jelek nem mutatkoznak egyszerre, de egyesek, egy ideig kinnózzák a beteget és igen súlyos betegség hírnökei. Ha a betegség hosszabb időn át tekintetbe nem vétetnék, száraz köhögést okoz, kísérve hánytatási kényszerrel. Későbbben piszkos, barna színezetű bört okoz, a lábak és kezek kideg veritékkel borítvák. A mint a máj és a vesék lassankint mindinkább megbetegednek, rheumai fájdalmak jelentkeznek és a rendes gyógyítási mód hasztalannak mutatkozik ezen kínos betegség ellen. Igen fontos, hogy e betegség gyorsan és pontosan gyógyítsák, mindjárt keletkezésékor, mi egy kevés gyógyszer által elérhető, mely a valódi szernek tekintendő az egész betegség elhárítására, az étvágy visszaszerzésére és az emésztő-szervek egészséges helyzetbe való visszatartására. A betegség „májbetegség”-nek nevezetik és a valódi és legbiztosabb szer ellene a „Shaker-kivonat”. növény-készület, mely Amerikában készült az Uj-York, London és Majnai-Frankfurtban telepedett tulajdonos White A. J. számára. Ezen szer a betegséget tövében támadja meg és az egész szervezetből kirekeszti.

Bizományi raktárak Magyar-, Erdély- és Horvátország részére:

Zágrábban: Finkh L. M.; **Mittelbach** Zsigmondnál; **Budapesten:** Török József gyógyszerésznél király-utca 7.; **Dunaföldvár:** Pap József; **Eszék:** Gobecki Józsefnél; **Nagy-Becskerek:** Mencser R.-nél; **Gyöngyösön:** Merzits Ferd.-nél; **Nagy-Szebenben:** Teutsch Ágostnál; **H.-Mező-Vásárhelyt:** Kiss Gyulánál; **Károlyvárosban:** Findeis Gusztávnál; **Kolozsvár:** Biró J. és Székely Miklósnál; **Léva:** Bollmann Edénél; **Miskolczon:** Dr. Hercz Mórnál; **Ujvidék:** Grossinger K.-nál; **Nyitra:** Tombor Kornálnál; **Nyiregyháza:** Korányi Im.-nél; **Sopron:** Reckert A.-nál; **Pancsova:** Graff W.-nél; **Pozsony:** Heinrici Frigyesnél, Pisztory Bódognál, Soltz R.-nél; **Selmeczbánya:** Sztankay Fer.-nél; **Szeged:** Barczay K.-nál, Kovács A.-nál; **Temesvár:** Jahner E. M.-nél belváros Hunyadi utca, Tárcazy St.; **Vinkovce:** Alemann L.-nél; **Varasd:** Hochfinger Arn.-nál; **Versetz:** Bienert G. droguistánál; **Zupanje:** Matter A.-nál.

Tulajdonos: **Withe A. J.** A főgignökség és nagy-bani eladás, Magyar-, Erdély- és Horvátország részére: **Török József** gyógyszerésznél **Budapesten**, király-utca 12.

1—6

A tályai népbank mint szövetkezet kilenczedik évi üzletkimutatása.

(1880. január-decemberről.)

I. Alaptőke.

1. 413 szövetkezeti tag nevén álló 1083 darab 50 forintos részjegyekre befizetve van 53,316 frt 54 kr.
2. 165 szövetkezeti tag nevén álló 165 darab törzsbetét könyvre befizetve van 2,814 frt 48 kr. = 56,131 frt 02 kr.

II. Forgalom.

Napló sz.	Bevétel	frt		kr.		Napló sz.	Kiadás	frt		kr.	
	Mult évi pénztári maradványból			4238	89		Felmondott és kitörölt 62 drb. részjegyek visszafizetésére	3177	71		
	Havonkénti fizetésekből törzsbetétek után			1477	31		Felmondott és kitörölt 17 drb. törzsbetétek visszafizetésére	365	91	3543	62
	Beváltot kötelezvények után			393	21		Egész részjegyek osztalékaira, 1879. évi jövedelemből	5315			
	Kamatba a kötelezvények után			277605	64		Egész részjegyek osztalékaira, az előbbi évekről	140	78	5455	78
	Különfélékből: a) Késedelmi kamat és vegyesek után	1949	24				Havi részjegyek osztalékaira, 1879. évi jövedelemből			151	83
	b) Padihegy szőlő eladása után	635	78				Kamatra kiadott összeg			2863	89
	c) Per és végrehajt. költségekből	1742	33	8827	67		Különfélékre: a) Kezelés és vegyes kiadásokra	3362	49		
	d) Letétekből	4500	32				b) Jutalmazásokra, az 1879. évi jövedelemből	495	—		
	Takarék betétekből			45778	51		c) Végrehajtási és perbeli előlegekre	1339	55		
	Kölcsönökből			—	45		d) Behajthatlan perköltségre az 1879. évi jövedelemből	30	90		
	Tartalék alapra: a) 1879. évi jövedelemből	200	—	212	50		e) Árverés alatt állott ingatlanok vételére	832	93		
	b) Atirási díjjakból	12	50				f) Jótékony czélokra az 1878. 1879. évi jövedelemből	90	—		
							g) Letétek visszafizetésére	4306	49	10457	36
							Takarék-betétek visszafizetésére			32924	99
							kamataira			3175	39
							Kölcsönök visszafizetésére			2200	—
							kamataira			121	45
							Tartalék alapra, az 1879. évi jövedelemből			200	—
							Pénzkészlet 1880. évi decemberhó 31-én			5608	73
				350229	08					350229	08

III. Vagyon-Mérleg. (1880. december 31-én.)

F. k. sz.	Vagyon	frt		kr.		F. k. sz.	Teher	frt		kr.	
947-1892	1356 db. leltározott kötvényeken szövetkezeti tagoknál elhelyezve	99472	82			11-1180	Alaptőke 1042 db. egészen kifizetett 50 frtos részjegyekben	52100	—		
966-1892	126 db. leltározott és zálogjoggal is biztosított kötvényeken tagoknál elhelyezve	17192	71			523-571	Alaptőke 41 db havonként fizetett részjegyekben	1216	54		
84-1644	52 db. leltározott per alatt álló kötvényekben 5140 frt 76 kr. melyből 7 db. kötvények értéke mint behajthatatlan leiratott 525 frt — kr.	4615	76	121281	29	2-196	„ 165 „ „ „ törzsbetétekben	2814	48	56131	02
1-88	Per és végrehajtási előlegekben	1227	37			17	Tartalék alap			5288	—
83	melyből a behajthatlanná vált összeg leiratott 195. számú ház és Cserepes szőlő ingatlan birtokok vétel árába	217	95	1009	42	8-334	Takarék betétek			57629	65
napl.	Pénzkészlet 1880. év decemberhó 31-én			287	15	35-46	Kölcsönök			8	27
				5608	73	1-190	Letétek			1194	55
				128186	59	370-987	1877. 1878. 1879. évekről fel nem vett osztalék	47	96		
						1-1167	1880. évről fel nem vett osztalék	120	—	167	96
						napl.	1881. évre eső kamatokban, leütve az előre fizetett kamatokat			1383	97
							Jövedelem			6383	17
				128186	59					128186	59

IV. Jövedelem.

T. sz.	Bevétel	frt		kr.		T. sz.	Kiadás	frt		kr.	
1	Jövedelem áthozat az 1879. évi mérlegtől			—	94	1	Takarék betétek kamataira			3175	39
2	Kamat áthozat			1524	34	2	Kölcsönök kamataira			121	45
3	Folyó kamatokból			11694	90	3	Kezelés és vegyes kiadásokra:				
4	Késedelmi kamat és vegyesekből:					a)	Nyomatványok és kötéseire	106	90		
	a) Könyvek árából	16	70			b)	Irodai szükségletekre	115	70		
	b) Ügynökségi jutalékból	291	17			c)	Tiszti fizetések, biztosok és szolga járandóság	2037	86		
	c) Részjegyek és törzsb. kés. kamataiból	56	03			d)	Posta költségekre	39	49		
	d) Kötvények árából	360	05			e)	Allami, községi és iparkamarai adóba	1062	54	3362	49
	e) Intés díjjakból	171	22			4	1881. évre eső kamatokra, leütve az előre fizetett kamatokat			1383	97
	f) Követelések késedel. kamataiból	1053	63			5	Behajthatlanná vált 7 db. kötvény értékeinek leírására	525	—		
	g) Posta költség megtérítéséből	—	44	1949	24	6	Behajthatlanná vált per és végrehajtási előlegek leírása	217	95	742	95
						7	Jövedelem			6383	17
				15169	42					15169	42

Kelt Tályán, 1881. januárhó 30.

Boross József, **Bocskay,** **Gönczy János,** **Stern Lipót,**
pénztárnok. elnök. alelnök. ellenőr.

Ezen kimutatás, alulírt felügyelő bizottság által a kezelési könyvek és eredeti okmányokkal összehasonlítván: azokkal minden tétéleiben összevgezőnek s helyesnek találtatt. — Kelt Tályán, 1881. februárhó 7.

A felügyelő-bizottság:

Győry István. **Kéler Imre.** **Baumgarten Miksa.**

Házbérbeadás.

S.-a.-Ujhelyben a klastrom utcán, néhai Albert Pál, illetve örökösei tulajdonát képező

5 szoba, konyha, kamara, istálló s egyéb melléképületekből álló ház

folyó évi ápril hó 24-től egy vagy több évekre bérbe kiadó.

Értekezhetni: Mizsák István ügyvéd ural S.-a.-Ujhelyben és Dósa Endre ural Kassán.